

Élet-fonal

Gyülekezeti újság – 2010. március

2. évfolyam, 1. szám

Kedves Olvasóink!

A keresztény ünnepek Jézus életének epizódjait dolgozzák fel, s ezekre már az őskeresztények is közösségekben emlékeztek. A különösen fontos eseményekből éves menetrend, vallási naptár alakult ki a keresztények számára, amely adventtel veszi kezdetét. A karácsonyi ünnepkör után most a húsvéti ünnepkört járjuk körül újságunkban – történeti leírásokkal, szokásokkal, versekkel, imákkal.

Jó olvasást, tartalmas időtöltést – és áldott húsvéti ünnepeket kívánunk!

Böjt

Nagyböjt, az Érdy-kódexben *negyvenlőböjt*, az egyházi évben hamvazószerdától húsvétvasárnapig terjedő, Jézus negyven napi böjtölésének, majd kínszenvedésének emlékezetére szentelt negyvennapos időszak.

A *böjt*, népnyelvi alakjában *bút* szó megbecsülendő régiségünk, hiszen még a magyar nyelv szakrális pogány rétegeiből került át a keresztény szóhasználatba.

A régi idők böjti fegyelme igen szigorú volt. A böjti napokon csak kenyeret, sőt és száraz növényi eledeleket volt szabad enni, és csak egyszer ehetek napjában.

A nagyböjt kezdetét megelőző háromhetes időszak a böjtelő, vasárnapjainak neve (húsvéttól számított hozzávetőleges távolságukról): hetvened, hatvanad és ötvened vasárnapja. A nagyböjti időszakra eső vasárnapok nagyrészt introitus zsoltárunk első soráról kapták latin nevüket:

1. Invocavit („Hozzám kiált...”)
2. Reminiscere („Emlékezzél...”)
3. Oculi („Szemeim...”)
4. Laetare („Örvendezz...”)
5. Judica („Ítéld meg...”)
6. Palmarum („Pálmák...” - virágvasárnap)

Lényege a lelki megtisztulás, a péntekenkénti böjt kiterjesztése az egész időszakra, felkészülés a keresztények legnagyobb ünnepére, a húsvétra. Különböző szertartásokkal találkozhatunk ilyenkor az egyházban. Régen a hittanulók (katekumenok) ekkor készültek fel a keresztség felvételére, ekkor ismerkedtek a hittételekkel, Jézus életével. Húsvét vigíliáján (nagyszombat éjjel) keresztelték meg a katekumenokat, s az ókorban minden évben csak ezen a napon kereszteltek.

A böjti idő arra hív minket, hogy Jézus Krisztus keresztje elé álljunk. Nem azért, hogy egy kétezer évvel ezelőtt történt eseményt újra és újra felelevenítsünk, hanem azért, hogy ennek az eseménynek, Jézus kereszthalálának a minket személyesen érintő hatását, következményeit végiggondoljuk.

(Balicza Iván)

"Aki nem böjtöl, az egyben annak adja a tanújelét, hogy ő már valami mással töltkezett be, de nem Istennel; aki nem böjtöl, abban jóllakik és elalszik az Isten utáni éhség és vágy, aki nem vágyakozik az nem virraszt, és aki nem virraszt azt alva fogja találni az érkező Vőlegény. - A böjt a test kiáltása Isten után, kiáltás a mélységből, abból a szakadékból, ahol a legmélyebb sebzettségünkkel és beteljesületlenségünkkel találkozunk, és ahol engedjük mindezt Isten mélységeibe hullani. A magunk mélységében ui. Istennel találkozunk. Erőtlenségünk mélysége Isten mélysége után kiált: "abyssus abyssum invocat". örvény az örvénynek kiált.

(Anselm Grün: Böjt - Test és lélek imája)

Nagyhét

Virágvasárnap a bűnbánatot jelentő nagyböjti időszak utolsó vasárnapja, amivel a kereszténység azt ünnepli, hogy Jézus a halála előtti napokban bevonult Jeruzsálembe. Jézusnak ekkorra már országos híre volt, ezért a zarándokok odavonultak Jézus megjelenésekor, mert azt hitték, megkezdődött a messiási korszak, amely megszabadítja őket a római elnyomástól. A tömeg Dávid fiaként üdvözölte Krisztust, és ebben is a prófécia megvalósulását látták, mert a Messiást ebből a családból várták a zsidók. Jézus korában a nemzet felemelkedésének vágya erősítette a Messiás várását, amely a virágvasárnapi eseményben érte el csúcspontját. Ennek megfelelően jólétet, boldogságot és nemzeti dicsőséget vártak a Megváltótól. Az ókorban szokás volt a Közel-Kelet országaiban, hogy az arra méltó személyek útját valamilyen módon befedjék. Mind a négy evangélium szerint az emberek megadták Jézusnak ezt a tiszteletet. Márk, Máté és Lukács szerint a felsőruháikat az útra terítették és gallyakat vágtak a fákról, János az egyedüli, aki pálmaágakról számol be.

Jézus az imádságban, az Atyával a Szentlélekben beteljesülő közösségében elérkezett a pontra, amikor ki mondja: itt az óra. Húsvét van, a város tele a legmesszebről érkezett zarándokokkal. Amit tesz, amilyen útra elindul, nem csak Júdeában, de az egész zsidó világban visszhangra kell, hogy találjon.

A Nagyhét a várakozás ideje. Mi lesz a válasz? Hogyan reagál minderre a Város? A főpapok és a nép miként mondja ki a saját szavát Jézus hatalmas felkiáltójele után?

Nagy péntek az emberek válasza lesz.

Húsvétvasárnap Istené.

Nagycsütörtök a keresztény hagyomány szerint az utolsó vacsora napja, amikor Jézus tanítványaival közösen ünnepelte meg a Széder esti lakomát, az Egyiptomból való kivonulás emlékére. Később a Gecsemáné kertben búcsút vett tanítványaitól és felkészült az áldozatra, Istennel való tusakodása után vállalta kereszthalálát.

Az úrvacsora szerzésével Jézus Krisztus megmutatta, hogy mi fog vele történni a keresztfán. Ahogyan a búzaszemet megőrlik és így lesz belőle kenyér, a szőlőszemet összepréselik és így lesz belőle bor, Jézus teste is megtöretik, vére pedig kiontatik. Ő tehát az „Isten Báránya”, aki elveszi a világ bűneit. Így lép az Ószövetség vacsorája helyébe az Úr vacsorája.

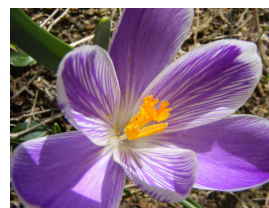
Az utolsó vacsorán Jézus megmosta tanítványai lábát és ebben a jelképes cselekedetben Jézus szeretetének legnagyobb jelét adja.

Az utolsó vacsora után Jézus a Gecsemáné kertbe ment, ahol imádkozással töltötte az időt, míg a tanítványai aludtak. Aztán katonák jöttek és elfogták őt. A tanítványok szétszéledtek. Ezzel kezdetét vette útja a Golgota felé, a szenvedéseken át.

Nagy péntek Jézus kereszthalálának és sírban nyugvásának emléknapja. Jézus Krisztus az emberek iránt való személyes szeretetből az életét adta, hogy reményt adjon az örök életre.

Fabiny Tamás: Virágvasárnapra

Virágunk még csak volna. A krókuszok voltak a legbátrabbak. A sok sárga, fehér és lila fejecske vidáman mozgott a még hűvös szélben. Aztán a mindig megbízható aranyvessző bizonygatta, hogy most már itt a tavasz. Majd következett a nárcisz, a jácint és a tulipán, amelyek hagymáit még ősszel dugdostuk a földbe. Itt a tavasz, virágunk még csak volna. De van-e vasárnapunk? Nem rabolta-e el tőlünk valamiféle Konzum-Isten, vagy akár csak saját közönyünk? A harang szava nem hallatszik el a plázáig. Fehér ing helyett susogó szabadidő ruha van rajtunk, a kínai piacon vettük. Talán ma is oda igyekszünk. Nem csoda, hogy nehezen tudjuk már ünneplőbe öltöztetni a szívünket.

Integető tömeg is van. Pálmaágot lengetnek, virágot szórnak az útra. Mert szeretnek ünnepelni, szívesen

állnak a győztes oldalára. Ők várják a királyt, akit néha Messiásnak, néha Jimmynek neveznek.

Azt hiszem, szamarunk is volna, olyan igaz számár számár. Lépked az útra terített felsőruhákon, keresztülgázol a virágoson – és azt hiszi, őt ünneplik. Nagy számárfüleivel tompán hallja a morajlást, és úgy véli, neki szól a hozsánnázás.

Igen, számárból éppen elég akad – de közeledik-e Jézus városunkba ezen a virágvasárnapon? Itt van-e Ő, a valóban szelíd és alázatos? Aki nem hódítani akar, hanem egyszerűen csak szeretni. Aki nem leigáz, hanem szabadságot ad.

Jézus virágvasárnap bevonult Jeruzsálembe. Szamárháton, az ókor Trabantján. Azt mondta: békét hoztam nektek, a megtérés esélyét. Békében élhettek önmagatokkal, egymással és a Mindenhatóval.

És a tömeg hozsánnázott. Szálltak, szálltak a virágok, lengtek a pálmaágak.

Ám tudjuk, virágvasárnapot nagypéntek követi. A „hozanna” helyett „feszítsd meg!” hangzik hamarosan. Szívszorítóan igaz Jókai Anna Ima – virágvasárnap alkonyán című verse:

„Istenem.

Az az alkony.

A földbe döngölt örökzöldek.

A már üres úton horpadt pléhdobozok zörögnek.

Hasadt nejlonzacskók a bokrokon fennakadva.

Köpésbe ragadt csikkek a taposott fűben.

(...)

A tömeg berekedt.

Vedel, zabál:

Vacsorál.

A tévé elé ül.

Új üvöltésre készül.

A „feszítsd meg” élvezetesebb

A kereszthalál érdekesebb.”

Jókai Annának – újabkori tapasztalataink alapján is – igaza van. Akárcsak az egykori Illés számnak: „Virág sincsen te sem vagy már, miért hagytuk, hogy így legyen?”

Ne hagyjuk, hogy így legyen.

Fogadjuk el nem múló hittel a virágvasárnap érkezőt.

Áldott, aki az ÚR nevében jön.

Nagycsütörtöki gondolatok

Az úrvacsora misztikus, de valóságos közösség Jézus Krisztussal. Ez a közösség erőt ad az erőtlenségben, békességet a békétlenségben, közösséget a magányban, bűnbocsánatot a bűn mélységében. Ki tudná felmérni, mennyit veszít az ember, ha nem részesül a Krisztussal való közösség áldásában? Ez az áldás nemcsak földi életünket gazdagítja, hanem az idő rohanásában, a mulandóság terhe alatt élő embert megajándékozza a célba érkezés reményével, az üdvösségben teljességre jutó étellel. (Madocsai Miklós)

Dsida Jenő: Utolsó vacsora

Kezében megtörik az ostya.
Az arca ólomszürke már,
/Szétzilált ágyán Mária töpreng:
Merre jár, jaj, merre jár?!

Júdás éjsötét szemébe
Kapzsi vágyak karvalya ül ki.
/Mária sóhajt csöndesen:
Fájdalmas áldás Jézust szülni./

Bizony mondom, az Atyához megyek,
mielőtt a Vigasztalót hoznám....
/Mária susogva fohászkodik:
Vezérelj haza hozzám!//

Fáklyások lopóznak a hegyre,
az olajfák furcsán összesuhognak.
/Mária egyedül sírdogál:
Mi lesz holnap?//

Hirtelen bűgő szélvihar hördül,
a Kidron morajlón felrián -
/Mária belesikolt az éjbe:
Meghal, meghal a fiam!//

Nagypénteki gondolatok

A golgotai kereszt az a gerenda,
amelyen az élet hajótöröttjei a
földi lét hullámverésén át a
mennyei partra menekülnek.

(Spurgeon)

Mikor mi még csak a nagypénteket
láttuk, Isten már akkor a húsvétot
látta, s csak azért mutatta nekünk
előbb az árnyékot, hogy előkészítsen
a fényre.

(Ravasz László)

Pilinszky János: Magány, magányosan, egyedül

Félelmetes állapot a magány. Jézus legelkeseredettebb szavait is ez váltja ki, az elhagyatottság. „Uram, Uram, mért hagytál el engem!” – ezzel a kiáltással élte át talán a legmélyebben az emberi természet fájdalmát és veszélyeit. Nem ismerte ugyan az unalom, a szomorúság elősivatagait, de átélte a magány legriasztóbb fájdalmát, s ő, aki minden szenvedést magára vett, ezt az egyet elviselhetetlennek találta. S valóban: a valódi magányban senki nem maradhat meg tartósan büntetlenül és bűntelenül.

Pilinszky János: Jézus utolsó két szava

Jézus, aki a tiszta, alapvető emberi szituációkat gyökerükig vállalta és átélte - kétségbeesett mondatával lett valóban a miénk. „Ez valóban Isten fia volt” – mondotta a kereszt alatt a megdöbben százados. De a mondat hallatára ugyanilyen megrendültséggel érezzük: ember is volt, valóban ember is, aki itt kiszenvedett értünk. Feladatát e szavakkal pecsételte meg: realizálta a végsőkig, örök gyógyírt nyújtva minden emberi kétségbeesés számára.

„Atyám, a Te kezébe ajánlom lelkemet”...

A két mondat félelmes erővel, az áldozat és az alázat logikájával fonódik egybe, s teremt egységet. Egyik a másikat magyarázza. Egyik mondat a másik nélkül: üres kudarcot jelentene vagy irréális sikert. De így, együtt: a megváltás realitását. E két mondat azonban még ennél is tágabbat jelent, s a mi éltünkre is egyetemes érvényű kell, hogy legyen.

Weöres Sándor: Kereszt-árnykép

A kereszt felső
ága égre mutat,

nagy örömhírt tudat:
„itt van a te utad”

a kereszt két karja a légből szétszalad,
rajta sovány kezek tört vért virágnak:
„vigyázz: ő a lélek, de a test megszakad,
kétfelé visz az ösvény s te szabad vagy, szabad”

a keresztnek alsó
ága földre mutat:
„vesződj: itt áss kutat,
lásd benne arcodat.”

Kereszt – Polgár Rózsa kárpitja

Húsvét

A húsvéti ünnep neve különböző nyelveken más és más. Közös eredete azonban, a húsvét héber neve, a pészah. A szó kikerülést, elkerülést jelent. Húsvétkor ünneplik a zsidók az egyiptomi rabságból való menekülésüket. Az Ótestamentum szerint a halál angyala lecsapott az egyiptomiakra, a zsidók kapuja azonban egy frissen leölt bárány vérével volt bekenve, így az ő házukat "elkerülte". Eredetileg a keresztény és a zsidó ünnep egybe is esett. A náciei zsinat i. sz. 325-ben szabályozta a keresztény ünnepek rendjét, ekkor vált el a két ünnep ideje.

A húsvét egybeesik a tavaszi napéjegyenlőség idején tartott termékenységi ünnepekkel, melynek elemei a feltámadás, az újjászületés. Húsvét napja az 1582-ből származó egyházi szabályzat szerint a tavaszi holdtölte utáni első vasárnapra esik: március 22 és április 25-e közé.

A keresztény egyház szertartásaiban a hosszú ünnepi időszak átfogja a kora tavasz és a nyár eleji hónapokat. Az előkészületi idő a nagyböjt, ezt nagyobb, kisebb ünnepek követik s a húsvéti ünnepkör a pünkösdrel zárul. A ciklus a karácsonyi ünnepi szakasz párja, de jóval régebbi annál. Latin neve: Septuagesima - hetvened, mert hetven napig tart. Húsvétkor ünnepli a kereszténység Jézus Krisztus feltámadását. A húsvét a legrégebbi keresztény ünnep az egyházi év ünnepeinek sorában. A húsvét ünnepét megelőző vasárnap, virágvasárnapon arról emlékezik meg az egyház, hogy Krisztus pálmaágakat lengető tömeg éljenzése közepette vonult be számárháton Jeruzsálembe. A nagycsütörtök (zöldcsütörtök) Krisztusnak az Olajfák-hegyén történt elfogatását, és az utolsó vacsorát idézi emlékezetünkbe. Nagypéntek Krisztus Pilátus általi halálra ítéelésének, megostorozásának és kereszthalálának a napja. Nagyszombat este körmenetekkel emlékezik meg a keresztény világ arról, hogy Jézus - amint azt előre megmondta - harmadnap, azaz húsvétvasárnap hajnalán feltámadt halottaiból.

Túrmezei Erzsébet: Feltámadt

*Egy édes titkom van nekem.
Fénnyel betölti életem,
mosolyra nyitja számat:
a Megváltó feltámadt!*

*Nem, nem maradt a sír öléen.
Ujjongok az örömtől én,
hisz nem vagyok már árva.
Nincs többé sírba zárva.*

*Velem van nappal, éjjelen.
Mindig velem, mindig velem.
Az úton ő vezérel
oltalmazó kezével.*

*Virágok, illatozatok!
Húsvéti, tiszta fény ragyog
elűzve minden árnyat:
a Megváltó feltámadt!*

Húsvét jelképei

A jól ismert szimbólumok között természeti és vallási jellegűek egyaránt előfordultak; mára ezek egymásba forrtak és kiegészültek a népszokások jelképrendszeréből származó elemekkel is. Az ismert jelképek közül a tojás, a bárány és a barka napjainkban is szinte mindenhol megtalálható.

Tojás

Maga a tojás az élet újjászületésének, a termékenységnek legősibb jelképe. A talán legszélesebb körben elterjedt húsvéti tojás eredetileg a halotti kultusz kelléke volt; a belőle kikelő madárral Jézus születését jelképezi (a hasonlat szerint feltámadáskor Jézus úgy törte fel a sziklasírt, akár a kifejlődött madár az őt fogva tartó tojás héját), míg a népi hiedelem szerint az életet szimbolizálja.

Hazánk területén már a honfoglalás előtti korból származó sírokban is találtak festett, karcolt tojást (ezt ma a szegedi Móra Ferenc Múzeum őrzi); a középkorban már írásos emlékekben is elfordul.

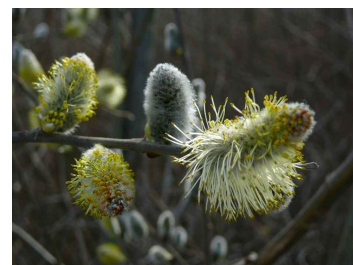
Bárány

A húsvéthoz kötődő jelképes állatok közül a bárány eredetét a Bibliában kell keresnünk. Az ótestamentumi zsidók az Úr parancsára egy éves, hibátlan bárányt áldoztak, s annak vérével kenték be az ajtófélfát, hogy elkerülje őket az Úr haragja. Az Újtestamentumban Jézus áldozati bárányként halt kereszthalált az emberiség megváltásáért, ezért is nevezik Isten Bárányának: „Krisztus a mi bárányunk, aki megáldoztatott értünk.”

Barka

A Jeruzsálembe bevonuló Jézust pálmaleveleket lengetve ünnepelte a nép. A hazai éghajlati viszonyok között ezeket a pálmaleveleket helyettesíti a fűzfabark. Ugyanakkor a barka a természet tavaszi újjáéledésének is hírnöke, de újabban tojásfának díszítve is egyre több helyen jelenik meg.

A húsvéti hagyományokhoz hozzátartozik a locsolás is. A manapság divatos, új költésű locsolóversek mellé – vagy helyett – ajánlunk egy-két régebbi, kedves rigmust.

Locsolóversek

E háznak van egy rózsája,
A rózsának egy bimbója,
Én a bimbót megöntözöm,
A tojáskát megköszönöm.

*Tündérországból jöttem én,
Tündérországból gyöngyharmatot
hoztam én.*

*Tündérország gyöngyharmatja
szálljon a fejedre,
Piros tojás, hímes tojás,
ugorj a zsebembe!*

Ennek a háznak udvarában
szép kis bimbót láttam,
vizet hoztam a tövére,
szálljon áldás a fejére.
Szabad-e locsolni?

*Kinyílott az aranyeső,
Én voltam ma a legelső,
Aki kora reggel,
Locsolkodni kelt fel!
Minden szőke, barna lány,
Mint a piros tulipán,
Virulva viruljon,
Rózsapermet hulljon!
Íme itt a kölni,
Szabad-e locsolni?*

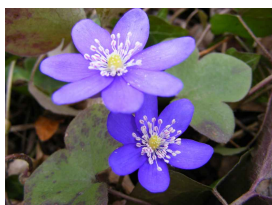
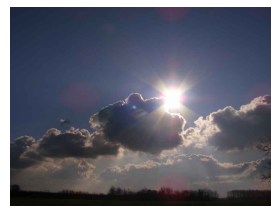
Húsvéti áldás

Az élő Krisztus áldjon meg

*ne retentsen a halál
ne bántson a végesség
ne fájjon a magányod*

Az élő Krisztus áldjon meg

*ne gondold, hogy nincs már út
ne érezd, hogy távol vagy
ne hidd el, hogy nincs remény*

Az élő Krisztus áldjon meg

*járjon előtted a Feltámadott
mutassa meg neked az Élők földjét,
ahol mindenki céljához ér
mutassa meg neked a szabadság világát,
ahol minden pillanatban megérint az Élet.*

(Varga Gyöngyi)

Pünkösöd

Pünkösöd a húsvétot követő ötvenedik nap, éppen ezért húsvéthoz kapcsolódván, ez is mozgó ünnep (május 10 és június 13 közé esik), neve a görög pentekosztész 'ötvenedik' szóból ered. Eredetileg a zsidó nép ünnepe, előbb a befejezett aratást, később pedig a Sínai-hegyi törvényhozást (ekkor kapta Mózes Istentől a törvényeket kőtáblákon) ünnepelték a Pészah szombatját követő ötvenedik napon Sabouthkor.

Pünkösöd ünnepét a keresztény egyház annak emlékére tartja, hogy Jézus mennybemenetele után a Szentlélek leszállt az apostolokra. A bibliai történet szerint az apostolok épp aznap összegyülekeztek, majd hatalmas zúgás, szélvihar támadt, s a Szentlélek lángnyelvek alakjában leszállt a tanítványokra.

"És amikor eljött a pünkösöd napja, és mindnyájan együtt voltak ugyanazon a helyen, hirtelen hatalmas szélrohamhoz hasonló zúgás támadt az égből, amely betöltötte az egész házat, ahol ültek. Majd valami lángnyelvek jelentek meg előttük, amelyek szétoszlottak és leszálltak mindegyikükre. Mindnyájan megteltek Szentlélekkel és különféle nyelveken kezdtek beszélni: úgy, ahogyan a Lélek adta nekik, hogy szóljanak. (ApCsel 2,1-4)

Ezután Péter prédikálni kezdett, beszédére sokan figyeltek, követték, megalakultak az első keresztény gyülekezetek. Pünkösd tehát az egyház születésnapja.

Túrmezei Erzsébet: Pünkösdi kérés

Egyszer volt, hol nem volt egy kisleány
– régi meséből őrzöm a képet -,
akinek virág nyílt a lába nyomán...
amerre járt, „virágot lépett”:

Nem mese volna, boldog valóság!
Amerre járunk szeretetrózsák,
jószág, szívesség, hűség nyílnának!

Mi volna, ha bármerre megyünk,
nem virágokat taposnánk, tépnénk...
gyönyörű csoda történnék velünk,
és mi is mindig „virágot lépnénk”!

„Virágot lépnénk!” Milyen szép lenne!
Végy szállást bennünk, Krisztus Szentlelke!
Vidd végbe rajtunk ezt a csodát!

Ó, JÖJJ, SZENTLÉLEK,

Jöjj, örök élet,

Jöjj, titkok Titka.

Jöjj, Te megnevezhetetlen Kincs

Te kibeszélhetetlen Hang,

Örök emelkedettség,

Alkony nélküli fény,

Megváltásra szomjúhozók Csillapítója,

Holtak Feltámasztója,

Jöjj, ó, Hatalmas.

Szempillantásoddal teremtess mindeneket,

Egyetlen pillantásoddal átformálsz, megújítasz minket.

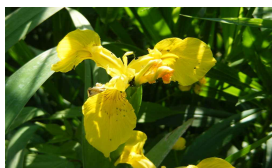
Jöjj, ó, láthatatlan, érinthetetlen, tapinthatatlan valós Valóság!

Jöjj, vég nélküli ünnepünk Ajándékozója!

(Symeon, bizánci misztikus, 949-1022)

Anyák napja

Nagy szeretettel köszöntjük
az édesanyákat,
nagymamákat
gyülekezeteinkben!

Angyali történet az anyai szeretetről

Egy legenda szerint az Úr anyala egy gyönyörű napon elindult a mennyből e régi világ irányába. Itt végigment a mezőkön és városokon, és napnyugtakor megigazgatva arany szárnyának tollait, ezt mondta: „Most már vissza kell térnem a világosság világába, vajon mit vigyek magammal itteni látogatásom emlékéül? Ó, mily gyönyörűek és

illatosak a virágok! Leszakítom azokat és csokorba fogom.”

Elhaladva egy falusi otthon mellett, ahol a nyitott ajtón át meglátott egy csecsemőt, aki édesanyja arcára mosolygott, az angyal így szólt:

„E kisbaba mosolya szebb, mint a kezemben levő rózsák, ezt is magammal viszem.”

Aztán föltekintett a bölcső mellett álló édesanyjára, aki szeretetét árasztotta kicsinyére mint kiapadhatatlan forrást, és megcsókolta gyermekét.

„Ó – mondta az angyal –, ennek az édesanyjának a szeretete a legértékesebb, amit láttam az egész világon. Ezt is magammal viszem.”

E három kincessel a kezében visszarepült a gyöngykapuk felé, és mielőtt belépett volna, elhatározta, hogy megvizsgálja emlékeit.

Legnagyobb meglepetésére a virágok már elszáradtak, és nem látszóttak szépnek.

A kisbaba mosolya is eltorzult, de az édesanyjai szeretet megőrizte teljes frissességét, szépségét és illatozását.

Eldobta az elszáradt rózsákat, az eltorzult mosolyt, és a kapukon áthaladva köszöntötték a menny seregei, amelyek összegyülekeztek, hogy megletsék, mit vitt magával.

Így szólt: „Ezt az egyetlen kincset találtam a földön, amely megőrizte illatát és szépségét a menny felé vezető úton. Az egész világon a legdrágább kincs az édesanya szeretete.”

Ratkó József: Zsoltár

Az anyák halhatatlanok.

Csak testet, arcot, alakot

váltak; egyetlen halott

sincs közülük; fiatalok,

mint az idő. Újra születnek

minden halottal – harmadnapra

föltámadnak, mire megvirradna.

Adassék nekik gyönyörűség,

szerelemükért örökös hűség,

s adassék könny is, hogy kibírják

a világ összegyűjtött kínját.

Anyák napjára

Bokrétát kötöttem

Jó anyám napjára,

Örül a bokrétám

Minden egyes szála.

S azt mondatja velem

Illatos virágom:

Legyen áldás az én

Édes jó anyámon!

Könyvajánló

Új rovatot indítunk újságunkban – a könyvajánlót. Egy-egy könyvet ajánlunk alkalmanként a figyelmükbe, aminek elolvasásához egy részlettel szeretnénk kedvet csinálni. Elsőként **Dr. Paul White: A buyufa alatt** című könyvét ajánljuk, amelyben állatmeséket olvashatunk az afrikai dzsungelből, amiket Daudi, a kórház gyógyszerésze mesélt az ott élő embereknek, hogy jobban megértsék Jézus tanításait.

Felnőtteknek és gyerekeknek egyaránt élvezetes olvasmány!

Hadd repüljenek!

Nyani, odanyomta hüvelykujját a buyufa ujjához és egy dudunak (tetü) ismét vége lett. A sok kis majom nagyapját égető düh töltötte el. Hosszan és hangosan zsörtölődve mászkált kedvelt buyufája ágai között hirtelen átlendült egy távolabbi fára és Tviga, a zsiráf füleire bízta a szomorúságát.

„Ó, Tviga, a legalávalóbb duduk élnek ebben a buyufában. Bolhája mindenkinek van, a kullancs is izgató, de azért kibírható. A tetvek azonban – brrr!”

Nyani kényesen megrázkódott, fintorgatta az orrát és nagy gonddal, erőteljesen vakarózott. Tviga nem csekély részvétellel hallgatta, és hosszú fekete nyelvvel megnedvesítette az ajkát.

„Nem kétséges, hogy a keselyűk letelepedése családfátok ágaira a magyarázata ennek a kellemetlen körülménynek.”

Nyani méregbe gurult és egyik ágról a másikra ugrált. „Ó, azok az undorító madarak, azok a dögevők, azok a ...” Nem talált megfelelő szavakat. Éles hangon kiabált. Tviga óvatosan forgatta hosszú nyelvét, fekete orrának érzékeny hegyén és szelíden jegyezte meg:

„Légy szilárd és állhatatos, Nyani, és akkor valószínű, hogy a keselyű nem telepszik meg buyufátokon.”

Nyani érdeklődéssel figyelt és illedelmesen vakarózott. Tviga folytatta:

„Azt nem akadályozhatod meg, hogy a keselyűk elrepüljenek a buyufa fölött, de azt megakadályozhatod, hogy ráüljenek.”

Nyani elgondolkodott és majomagyában lassan derengeni kezdett. Azonnal köveket gyűjtött egy nagy ág üres odújába, hogy szükség esetén használatba vehesse őket.

Daudi pár gallyat vetett a tábortűzre. A szikrazápor megvilágította a hallgatók arcát:

„Ó, nagy ember – mondták -, ez nagyon nehéz talány.”

A gyógyszerkészítő magyarázóan emelte fel az ujját:

„Nem akadályozhatjátok meg, hogy elrepüljenek

felettetek, de megakadályozhatjátok, hogy rátok

telepedjenek.” - szólt biztatóan. Suttogás futott

végig a hallgatóság között, alig hangosabb,

mint a tücsök ciripelése.

Azután valaki felnevetett: „A felelet az, nagy ember, hogy ha az ördög a füledbe súg valamit, az nem bűn, de megállni és figyelni rá, az már nagy különbség.”

Daudi lassan bólintott. „Valóban, a kísértés nem bűn. Nem akadályozhatod meg, hogy a sátán hangja a füledet érje, de figyelni arra és cselekedni azt, amit súg, az bűn. Olvassátok el magatoknak Isten igéjéből a Jakab levele 1. fejezetének 12. és következő verseit.”

M'gogo mormogva ismételte magában az ajánlott ígérést. A hajnal első világosságában elolvassa majd az új könyvből. Amikor a Nap a baobabfák fölé emelkedett, ezt olvasta:

„*Ki-ki megkísértetik, amikor vonja és édesgeti tulajdon kívánsága. Azután a kívánság megfogva bűnt szül, a bűn pedig teljességre jutva halált nemz.*”

Közelgő alkalmaink

	<u>Bodonhely</u>	<u>Mérges</u>	<u>Mórichida</u>
Nagy péntek, április 2., passió	16.30	15.30	18.00
Húsvét, április 4., úrvacsorai istentisztelet	8.30	9.30	11.00
Húsvét, április 5.	8.30	9.30	11.00

Konfirmáció ebben az évben Mórichidán lesz, április 25-én, 11 órakor.

Mindezekre az alkalmainkra nagy szeretettel hívunk és várunk mindenkit!

Adomány a győri és börcsi Szeretetház lakóinak

Ettől az esztendőktől kezdve egy istentiszteletnek az offertóriumát felajánljuk a győri és börcsi Szeretetház lakói számára, hogy az idősek foglalkoztatásához segédanyagokat tudjanak vásárolni. Ezzel szeretnénk szebbé és tartalmasabbá tenni az ott élők mindennapjait.

Bodonhelyen és Mérgesen húsvét vasárnapjának az offertóriumát, **Mórichidán pedig pünkösd hétfőjének** az offertóriumát küldjük el a Szeretetház javára. Ezt a gyűjtésünket Testvéreink áldozatkész szeretetébe ajánljuk.

Az Úr áldása legyen az adakozókon és adományaikon egyaránt!

Kötelező offertóriumok

Szórvány gyülekezetek megsegítése

Ifjúsági munkák támogatása

Missziói munkák támogatása

Nyugdíjas lelkészek támogatása

Március 28. - Virágvasárnap

Április 18. - Húsvét ünnepe utáni 2. vasárnap

Május 16. - Húsvét ünnepe utáni 6. vasárnap

Június 13. - Szentháromság ünnepe utáni 2. vasárnap

Június hónap folyamán gyűjtést tartunk a Gusztáv Adolf Segélyszolgálat számára. A hónap utolsó vasárnapjának offertóriuma is ezt a célt szolgálja.

Kazuális krónika

2009. december – 2010. március

Keresztelés

Mészáros Zsombor – Mórchida

Temetés

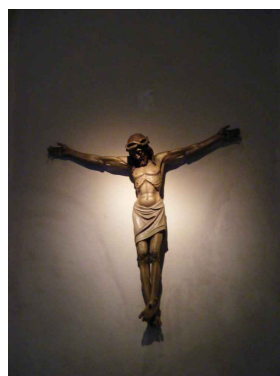
Baranyai Lajos – Árpás

Sághy János – Budapest

Dóka László – Mórchida

Babics Ferencné Ihász Vilma – Árpás

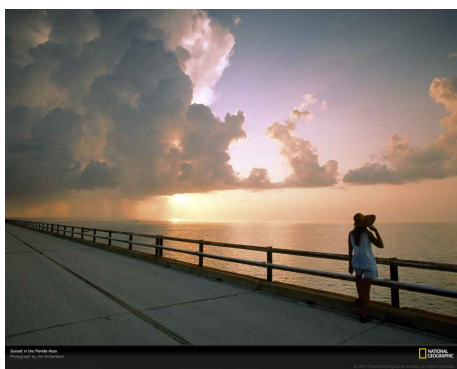
Zsédely István - Bodonhely

Ferenczi Gyuláné: Viharban

Meredek úton, sziklás hegytetőre értünk,

*és hirtelen beborult az ég,
sötét felhők gomolyogtak felettünk,
s a szél süvöltve szárnyra kélt
átfújva lenge ruhánkat;
megremegtette szívünk
s haragvó ég hatalmas zendülése
villámok cikáztak körülünk -
egyik a másikat érte,
megeredt az eső, mintha dézsából öntenék.
Imádkoztam. Hátha ránk tekint az ég.
De csak tombolt, zúgott, esett,
villámok csattogása ijesztgetett.
Messze voltunk otthonunktól, estefelé járt,
előttünk a hegyi ösvény bő patakká vált.*

*Végre elvonult a vihar és elült a szél.
A köves úton víz futott le végig,
s nem láttuk, hova lépünk:
„Uram, segíts, hogy baj nélkül leérjünk!”*

*Elmerengtem Isten vezetésén.
Egyszer feltartja a vihart, míg hazaérünk,
máskor engedi tombolni felettünk.
De egyet mindig egyformán tehet:
minden helyzetből győztesen kivezet.*

Az újságunkban szereplő grafikák Simon András alkotásai.